

[Thisted Knudsen.]

Nu er der altså stærke kræfter i bevægelse; dagen skal afskaffes som folkekirkelig helligdag, og i stedet for forstår jeg man tilsigter at indføre noget, som man kalder en verdslig fridag, der antagelig skal falde om efteråret. Den højtærede kirkeminister har med nogle udtalelser til pressen gjort situationen om store bededag op med nogle ord, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere fra Berlingske Aftenavis den 23. april i år. Ministeren siger:

„Nu vil vi spørge biskopperne, og hvis de ikke har noget imod, at store bededag nedlægges, vil vi forære dagen til statsministeren, der står for de borgerlige fridage.“

Det kan man selvfølgelig sige, men jeg er nu ikke særlig glad for udtalelsen. Jeg synes egentlig, udtalelsen om at spørge biskopperne kunne være undgået, som om det var små paver, og som om den højtærede kirkeminister kunne forære noget af fællesejet bort til sin egen høje chef. Jeg mener, det var langt vigtigere at spørge befolkningen. Hvad opfattelse har den af denne dag, hvad mener den om den? Der tror jeg at der ingen tvivl er om, at den højtærede kirkeminister her sidder og taler om noget, befolkningen er imod. Jeg vil gerne have lov til at understrege, at i vor mekaniserede tid med en masse ensformigt arbejde har store bededag, netop placeret i forbindelse med en lørdag og netop faldende i det sene danske forår, fået en stigende rekreativ betydning på mangfoldige områder. Hvorfor så slå denne dag i stykker? Jeg mener ikke, der er tilstrækkeligt grundlag herfor, og dette er baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede kirkeminister.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne begynde med at sige, at med den bemærkning, der blev citeret fra Aftenberingeren, har jeg ikke gjort op med spørgsmålet. Det var i og for sig ikke ment som et interview, men en af den slags bemærkninger, der ryger i pressen, om jeg så må sige.

Når jeg overhovedet har beskæftiget mig med spørgsmålet om store bededag, er det, fordi jeg lovede, da vi sidst i det høje ting var inde på spørgsmålet om store bededags placering, nemlig under behandlingen af

helligdagslovgivningen, at vi i ministeriet ville indsamle materiale, der kunne danne grundlag for en bedømmelse af, hvordan man fra forskelligt hold ser på spørgsmålet om en eventuel flytning af store bededag. Kirkeministeriet har selvfølgelig indhentet biskoppernes erklæring, selv om de hverken er store eller små paver, men en rimelig instans at spørge, og de er vel i og for sig, må man vel næsten sige, uden undtagelse ikke stemt for en flytning af store bededag. Så vidt jeg erindrer, er der 3 af biskopperne, der i så fald hellere så den ophævet. Vi har også gennem undervisningsministeriet, arbejdsministeriet og handelsministeriet indhentet oplysninger om, hvordan de store organisationer mener man ude i befolkningen stiller sig til spørgsmålet. Her vil jeg nok tro at der er et meget stort flertal for flytning.

Vi er nu så vidt, at vi i kirkeministeriet må til at gøre op med spørgsmålet. Det er altså i øjeblikket under behandling, og inden vi gør det færdigt, har jeg villet sende en fornyet henvendelse til biskopperne for at få klarhed over, hvordan biskopperne vil stille sig netop til spørgsmålet om en ophævelse og derefter muligheden for at få store bededag gjort til en almindelig fridag og eventuelt flyttet. Men det fremgår jo af den omstændighed, at vi har besluttet at spørge biskopperne om deres stilling til ophævelse, at sagen endnu er under behandling, og jeg kan derfor på indeværende tidspunkt kun udtale mig med alt muligt forbehold.

Jeg har tidligere for så vidt stillet mig åben over for spørgsmålet om flytning og for så vidt også over for tanken om en afskaffelse af store bededag. Når det ærede medlem nu spørger mig, om jeg finder det forsvarligt at ændre denne fridags historiske karakter af en folkekirkelig helligdag og gøre den til en verdslig fridag, så ma jeg indrømme, at personlig ville jeg ikke være meget betænkelig derved. Jeg har faktisk noget vanskeligt ved at forbinde noget særligt med, hvad jeg vil kalde en slags statsautoriseret bededag; men naturligvis kan mine private følelser over for store bededag i denne forbindelse ingen rolle spille.

Det må jo imidlertid være rimeligt at erindre, at store bededag ikke har nogen